

Љубиша Мишић

МОНАХИЊО МОЈА МОРСКА

лудо лепа правио сам те од блата  
сад молим се за твоја коначишта  
сву ноћ сам тамо отварао врата  
па опет па опет си ништа

у мени дишу плашљиви простори  
и наспред срца муца неко чудно воће  
ја шумска скитница домаглим те у метафори  
сав од мога сна од моје сенке и од самоће

о где си сад жедна мене жедна тебе  
тражим те само да те не би нашао  
да ова немоја глава не озебе  
воду ватру и ваздух опонашао

љубави моја мој двојниче  
мој ветру и моје бледо пролеће  
нека си у роговима и то немогуће  
али твоја моја несаница у мени нариче

па откуда зашто будна зашто у рани  
ако си завичај зашто видим дрвеће  
и све то ме ти само расани  
немогуће немогуће немогуће

лудо лепа правио сам те од блата  
сад молим се за твоја коначишта  
сву ноћ сам тамо отварао врата  
па опет па опет и опет си ништа

Л А С Т А

будућност је прошлост  
већ сам негде био бео  
лај птицо окрећи предео  
једно гробље пролеће спасава

сном смрћу сећањем звезда  
песник је срце и глава  
песма је птица где ли спава  
бруј биљна најезда

водени пожари у бољци  
моја земља моје небеске баште  
мој гонич је моја звезда понад маште  
док ноћас ме распињу крвотоци

са обманама са заблудама световима  
ти у полуделим и невиним покретима  
и после себе изаћи у туђе кости  
на запевати опрости опрости